

13 Νοεμβρίου 2022

Τὰ παιδιὰ τοῦ αἰῶνα μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Midjourney Prompt: Γιάννης Παπαϊωάννου / Olafaq

Τρίτη, 10 Μαΐου, 1977

Μακρὰ συζήτηση μὲ τοὺς Ν. καὶ ΝΝ. – μακρὰ μαλλιά, χορτοφάγοι, μονίμως ἐρωτευμένοι μὲ τὸν ἑαυτό τους. Γιατί πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία; Μιλοῦν γιὰ «ἐπίπεδα συνείδησης», κ.λ.π. Οὔτε ἓνα γιώτα μετριοφροσύνης, καμία ἀπορία, μόνο βεβαιότητες. Περιφρόνηση γιὰ ὅτιδήποτε δὲν ἀνήκει στὰ ἄμεσα ἐνδιαφέροντά τους. Τοὺς λυπήθηκα τόσο πολύ, τοὺς λυπήθηκα γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ τους φτώχεια, τὸ περιορισμένο ὄραμα. Ὁ Ν. εἶναι καλλιτέχνης. Τὸ σπίτι του εἶναι γεμάτο ἀπὸ τοὺς πίνακές του. Ἀπογοητευτικοί, προκλητικοί, μονίμως ἀχρείαστοι. Ὁ ἄλλος μελετᾷ κάποια παράξενη μουσικὴ. Συζήτηση γιὰ τὴν ταυτότητα. Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ διπλώματα καὶ μισθοὺς. Τί ἔχει πάει στραβὰ λοιπόν; Καὶ ποῦ; Τὰ δύο αὐτὰ ἀγόρια εἶναι ἐνδιαφέροντα ἐπειδὴ δὲν εἶναι πρωτότυπα καὶ ἀντικατοπτρίζουν ἐπακριβῶς αὐτὸ πὸ ὑπάρχει γύρω μας. Ἡ κλινικὴ διάγνωσή τους θὰ ἦταν πὼς εἶναι «παιδιὰ τοῦ αἰῶνα τούτου». Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «παιδιοῦ τοῦ αἰῶνα τούτου» – ὑπέρμετρος ναρκισσισμός, ἀπασχόληση μὲ τὸν ἑαυτό τους, μὲ τὸ «Ἐγώ», καὶ ἀπόδοση ὑπερβολικῆς σημασίας στὶς ιδέες τους.

Midjourney Prompt: Γιάννης Παπαϊωάννου / Olafaq

Πιστεύουν πὼς αὐτὸς ὁ ἐγωκεντρισμὸς συμπίπτει μὲ τὴν «ἀγάπη», ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν πεποιθήσεις, καὶ πὼς οἱ ἴδιοι κατὰ κάποιο τρόπο ἀποτελοῦν τὴν γνήσια θρησκεία.

Ἄρνηση πὸ προστίθεται σ' ὅλη τὴν ἄγνοια τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς παράδοσης, τῆς συνέχειας, τῆς εὐθύνης, κ.λ.π. Ἄρνηση a priori, πὸ βασίζεται στὴν περιφρόνηση.

Όλοκληρωτική έλλειψη επιθυμίας ακόμη και να προσπαθήσουν να γνωριστούν μ' αυτό που αρνούνται. Άρνηση που ριζώνει στην ύποσυνείδητη βεβαιότητά τους πως μια τέτοια γνώση θα περιόριζε την ελευθερία τους, δηλαδή τον ναρκισσισμό τους. Αυτόθουμασμός, που για να πραγματωθεί, χρειάζεται την επιλογή ψευδο-άπολύτων: χορτοφαγία, απόρριψη των διπλωμάτων, τής ίδιας τής ιδέας τής εργασίας και του μισθοῦ, κρίση όλων εκείνων που δεν αναγνωρίζουν τὰ ψευδο-άπόλυτά τους. Έν συντομία, αίσθηση φτηνῆς ὑπεροχῆς.

Έπιτελοῦν, γι' αὐθεντία, κάποιο πράγμα ἀπὸ τὸ περιθώριο τῆς βασικῆς παράδοσης, εἴτε τοῦ πολιτισμοῦ εἴτε τῆς θρησκείας. Ἐπιλέγουν κάποια «ὄμορφα μικρὰ βιβλία» (μᾶλλον βιβλίο, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴν δύναμη ν' ἀσχοληθοῦν μὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα). «Ὅμορφα» ἐπειδὴ τοὺς ὑπόσχονται ἓνα συντομότερο δρόμο πρὸς τὴν «Ἀλήθεια», τὴν τελείωση, τὴν γνώση, τὴν εὐτυχία. Μιὰ αἴσθηση “ἀποστολῆς” σὲ σχέση μὲ τοὺς γονεῖς που δὲν καταλαβαίνουν, ἂν προστεθεῖ μάλιστα καὶ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀπουσία συμπόνιας, ἀγάπης, συμπάθειας, κ.λ.π. “Θέλουμε νὰ τοὺς σώσουμε”, δηλαδὴ «τοὺς ἀγαπᾶμε». Πλήρης πεποίθηση πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία τους εἶναι ἐγγυημένη, πὼς θ' ἀναγνωριστοῦν – καὶ ἀναγνωρίζονται – ὡς καλλιτέχνες, στοχαστές, φορεῖς τῆς σωτηρίας. Χρήση λόγων καὶ ἐκφράσεων, που ἐξηγοῦν καὶ δικαιώνουν ὅλα αὐτά, μὲ μερικὰ ἀχώνευτα ψήγματα ψυχολογίας: «ἐπίπεδο συνείδησης», κ.λ.π.

Όλα αὐτὰ δημιουργοῦν κάτι που σὲ κάθε περίπτωση παραμένει ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, ἀπὸ τὴν βασικὴ του «τριαδικὴ ἐνόραση» – τὴ δημιουργία, τὴν πτώση, τὴ σωτηρία, ἀπὸ τὸ βασικὸ ἱστορικὸ του νόημα. Φυσικά, στὴν πραγματικότητα εἶναι ἓνας ἀντι-Χριστιανισμός, ὡστόσο ἓνας κρυμμένος ἀντι-Χριστιανισμὸς λόγω τῆς διαρκοῦς χρήσης τῆς λέξης «ἀγάπη».

Τώρα ἂν θελήσουμε νὰ τὸ μεταφράσουμε αὐτὸ στὴ γλῶσσα τῆς κοινῆς λογικῆς (που συμπίπτει μὲ μιὰ πνευματικὴ ἐκτίμηση), αὐτὸ που ἀναδύεται εἶναι τεμπελιά, ὑπερηφάνεια, αὐταπάτη, αὐτοδικαίωση, ἐγωισμός. Τόσο ἀπλό. Ὁ πολιτισμὸς μας ὅμως δὲν δέχεται τὴ “γλῶσσα τῆς κοινῆς λογικῆς”. Φεύγει ἀπὸ κοντὰ της ὅπως ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸ λιβάνι! Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁδηγεῖ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ στὸ θάνατο.

Πηγή: agiazoni.gr